

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาเป็นหัวใจในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ส่งผลให้เกิดการพัฒนาประเทศในด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรมและเทคโนโลยีต่างๆที่สนับสนุนความสะดวกสบายในการดำรงชีพและเพื่อ พัฒนาศาสตร์สาขาวิชาต่างๆให้เจริญก้าวหน้าด้วยสติปัญญาอันสูงส่ง สานต่ออารยธรรมเผ่าพันธุ์มนุษย์ ให้มั่นคงสถาพรสืบไป ประเทศไทยเป็นประเทศหนึ่งที่มีประชากร 61 ล้านคนเศษ (กรมการปกครอง, 2543 หน้า 1) หรือคิดเป็นร้อยละ 1 ของประชากรโลก ในท่ามกลางสภาวะการแข่งขันแบบตลาดเสรีในสังคมโลก อย่างรุนแรงและรวดเร็วตามความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีโทรคมนาคมที่สื่อสารทั้งข้อความ เสียง รูปภาพเคลื่อนไหว ณ เวลาจริงได้ทั่วทุกมุมโลก กระตุ้นให้แต่ละประเทศพัฒนาประชากรให้มีคุณภาพ โดยปฏิรูประบบการศึกษา สร้างสรรค์ภูมิปัญญาให้กับประชาชนเพื่อรองรับระบบเศรษฐกิจที่ดั่งมั่นอยู่บน พื้นฐานแห่งองค์ความรู้ อันจะนำมาซึ่งความได้เปรียบในเวทีการแข่งขันทางการค้าในตลาดโลก ความมั่งคั่ง ทางเศรษฐกิจ ความผาสุกของสังคมโดยส่วนรวม ประเทศไทยได้ตระหนักมองเห็นคุณค่าในการพัฒนา ประชากรของชาติ มีการผลักดันอย่างมากจากมวลมหาประชาชนทุกสาขาอาชีพให้มีบทบาทสำคัญว่าด้วย การปฏิรูปการศึกษาไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 ซึ่งเป็นกฎหมายสูงสุด ของประเทศ เพื่อเป็นหลักประกันว่า ต่อจากนี้ไปรัฐบาลคณะใดก็ตามที่เข้ามาบริหารประเทศจะต้อง ให้ความสำคัญในการศึกษาให้แก่ประชาชนและรัฐบาลต้องจัดสรรปัจจัยในการบริหารให้เพียงพอ เหมาะสม จะละเลยเพิกเฉยต่อไปมิได้

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพุทธศักราช 2540 (สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี, 2540 หน้า 10) มีบทบัญญัติด้านการศึกษากลายมาตรา กล่าวคือ มาตรา 43 บุคคลย่อมมีสิทธิเสมอกันในการรับ การศึกษาขั้นพื้นฐาน ไม่น้อยกว่าสิบสองปีที่รัฐจะต้องจัดให้อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย การจัดการศึกษาอบรมของรัฐต้องคำนึงถึงการมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและเอกชน ทั้งนี้ตามที่กฎหมายบัญญัติ การจัดการศึกษาอบรมขององค์กรวิชาชีพและเอกชนภายใต้การกำกับดูแล ของรัฐย่อมได้รับการคุ้มครอง ทั้งนี้ตามที่กฎหมายบัญญัติ มาตรา 81 รัฐต้องจัดการศึกษาอบรม และสนับสนุนให้เอกชนจัดการศึกษาอบรมให้เกิดความรู้คู่คุณธรรม จัดให้มีกฎหมายเกี่ยวกับ

การศึกษาแห่งชาติ ปรับปรุงการศึกษาให้สอดคล้องกับเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคม สร้างเสริมความรู้และปลูกฝังจิตสำนึกที่ถูกต้องเกี่ยวกับการเมืองการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข สนับสนุนการค้นคว้าวิจัยในศิลปวิทยาการต่างๆ เร่งรัดพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเพื่อการพัฒนาประเทศ พัฒนาวิชาชีพครูและส่งเสริมภูมิปัญญาท้องถิ่น ศิลปะและวัฒนธรรมของชาติและมีบทบาทสำคัญด้านการปกครองส่วนท้องถิ่น ดังนี้ มาตรา 284 องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นย่อมมีความเป็นอิสระในการกำหนดนโยบายการปกครอง การบริหาร การบริหารงานบุคคล การเงินและการคลังเพื่อพัฒนาการกระจายอำนาจเพิ่มขึ้นให้แก่ท้องถิ่นอย่างต่อเนื่อง ให้มีกฎหมายกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจ

เพื่อให้เป็นไปตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 รัฐสภา ได้ตราพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มีจุดเน้นที่จะให้การจัดการศึกษาเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ มีคุณธรรม จริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิตสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุขและการดำเนินการดังกล่าว มีหลายหน่วยงาน โดยเฉพาะหน่วยงานที่อยู่ใกล้ชิดประชาชนมากที่สุดคือองค์การปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งได้ระบุไว้หลายมาตรา คือ

มาตรา 12, 18, 29, 39, และ 42 สรุปสาระสำคัญดังนี้ ให้รัฐ เอกชน องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น บุคคล ครอบครัว องค์การชุมชน องค์การวิชาชีพ สถาบันศาสนา สถานประกอบการ และสถาบันสังคมอื่นมีสิทธิในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน ตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง สำหรับการจัดการศึกษาปฐมวัยและการศึกษาขั้นพื้นฐานให้จัดในสถานศึกษาพัฒนาเด็กปฐมวัย ได้แก่ ศูนย์เด็กเล็ก ศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก ศูนย์พัฒนาเด็กก่อนเกณฑ์ของสถาบันศาสนา หรือสถานพัฒนาเด็กปฐมวัย ที่เรียกชื่ออย่างอื่น รวมทั้ง ให้จัดในโรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนของรัฐ โรงเรียนเอกชน โรงเรียนสังกัดสถาบันศาสนาและศูนย์การเรียนรู้ ได้แก่ สถานที่เรียนที่หน่วยงานจัดการศึกษา นอกโรงเรียน บุคคล ครอบครัว ชุมชน องค์การชุมชน องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น องค์การเอกชน องค์การวิชาชีพ สถาบันศาสนา สถานประกอบการ โรงพยาบาล สถาบันทางการแพทย์และสถานสงเคราะห์ กำหนดให้สถานศึกษาร่วมกับบุคคล ครอบครัว ชุมชน องค์การชุมชน องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น เอกชน องค์การเอกชน องค์การวิชาชีพ สถาบันศาสนา สถานประกอบการ และสถาบันสังคมอื่น ส่งเสริมความเข้มแข็งของชุมชนโดยจัดกระบวนการเรียนรู้ภายในชุมชนเพื่อให้ชุมชนมีการจัดการศึกษาอบรม มีการแสวงหาความรู้ ข้อมูล ข่าวสารและรู้จักเลือกสรรภูมิปัญญาและวิทยาการต่างๆ เพื่อพัฒนาชุมชนให้สอดคล้องกับสภาพปัญหาและความต้องการรวมทั้งหาวิธีการสนับสนุนให้มีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ การพัฒนาระหว่างชุมชน โดยให้กระทรวงการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรมกระจายอำนาจการบริหารและการจัดการศึกษาทั้งด้านวิชาการ งบประมาณ

การบริหารงานบุคคลและการบริหารทั่วไป ไปยังคณะกรรมการและสำนักงานคณะกรรมการ
การศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรมเขตพื้นที่การศึกษาและสถานศึกษาในเขตพื้นที่การศึกษาโดยตรง
ส่วนหลักเกณฑ์และวิธีการกระจายอำนาจดังกล่าวให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง พร้อมทั้ง
ให้กระทรวงการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรมกำหนด หลักเกณฑ์และวิธีการประเมินความพร้อม
ในการจัดการศึกษาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและมีหน้าที่ในการประสาน ส่งเสริมองค์กร
ปกครองส่วนท้องถิ่นให้สามารถจัดการศึกษาสอดคล้องกับนโยบายและได้มาตรฐานรวมทั้ง
การเสนอแนะการจัดสรรงบประมาณอุดหนุนการจัดการศึกษาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

ต่อมารัฐสภาได้ตราพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กร
ปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 ซึ่งมีบทบัญญัติไว้ในมาตรา 16 กำหนดให้เทศบาล เมืองพัทยา
และองค์การบริหารส่วนตำบลมีอำนาจหน้าที่ในการจัดระบบการบริการสาธารณะเพื่อประโยชน์
ของประชาชนในท้องถิ่นของตนเองในด้านการจัดการศึกษา การบำรุงรักษาศิลปะ จารีตประเพณี
ภูมิปัญญาท้องถิ่นและวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่น นอกจากนั้นตามมาตรา 17 กำหนดให้องค์การ
บริหารส่วนจังหวัดมีอำนาจและหน้าที่ด้านการจัดการศึกษาและตามมาตรา 30 ให้รัฐมนตรีว่าการ
ถ่ายโอนภารกิจการให้บริการสาธารณะให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ช่วยเหลือท้องถิ่น จัดสรร
เงินอุดหนุนให้แก่ท้องถิ่นตามความจำเป็นและความต้องการ(ทั้งนี้การถ่ายโอนภารกิจของรัฐแก่
ท้องถิ่นต้องดำเนินการ ภายใน 4 ปี และไม่เกิน 10 ปี นอกจากนั้นรัฐต้องจัดสรรภาษีและเงินอุดหนุน
ให้แก่ท้องถิ่น ไม่น้อยกว่าร้อยละสี่สิบภายในปีงบประมาณ 2544 และไม่น้อยกว่าร้อยละสามสิบห้า
ภายในปีงบประมาณ 2549)

เมื่อสื่อมวลชนกระจายข่าวคณะกรรมการร่างแผนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กร
ปกครองส่วนท้องถิ่น ในส่วนจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานให้กับองค์การบริหารส่วนตำบล เทศบาล
องค์การบริหารส่วนจังหวัด กรุงเทพมหานครและเมืองพัทยา โดยกำหนดระยะเวลาในการถ่ายโอน
ไว้เป็นระยะ ดังนี้ การศึกษาก่อนวัยเรียนและระดับประถมศึกษาถ่ายโอนให้เทศบาลและ อบต. ในเขต
พื้นที่ที่ตั้งอยู่ (ยกเว้นโรงเรียนที่อยู่ในความดูแลของตำรวจตระเวนชายแดน) ภายใน 4 ปีและอย่างช้า
ไม่เกิน 10 ปี นับตั้งแต่ปี 2545 เป็นต้นไป การดำเนินการดังกล่าวก่อให้เกิดกระแสการคัดค้านไม่ยอม
ไปสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นลูกตามไปทั่ว มีการเคลื่อนไหวชุมนุมจากข้าราชการครูประถม
ศึกษาในภูมิภาคต่างๆของประเทศโดยมีการหยิบยกประเด็นความขมขื่นในอดีตที่การศึกษา
เทศบาลโอนๆไปสังกัดกระทรวงมหาดไทย ทำให้ครูเทศบาลมีสถานภาพเป็นข้าราชการ
ส่วนท้องถิ่นตั้งแต่ ปี 2504 – 2523 รวม 19 ปี (สานปฏิรูป, 2543 หน้า19) กระทรวงมหาดไทยมีอำนาจ
หน้าที่จัดสรรงบประมาณอุดหนุน การบริหารงานบุคคล ซึ่งในขณะนั้นยังไม่ตระหนักถึงความสำคัญ
ของการศึกษามากนัก ครูสมัยนั้นมักถูกใช้ให้ ปฏิบัติหน้าที่อื่นนอกเหนืองานสอนอยู่เสมอ

ทำให้ครูเกิดความคับข้องใจจึงรวมตัวกันเรียกร้องให้โอนโรงเรียนประชาบาลกลับไปสังกัดกระทรวงศึกษาธิการในที่สุด

อย่างไรก็ดี รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 ตลอดจน พ.ร.บ. การศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และ พ.ร.บ. กำหนดแผนและขั้นตอนในการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 ต่างก็กำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีหน้าที่ในการจัดการศึกษา จึงถือเป็นสถานการณ์บังคับที่ต้องปฏิบัติตาม ดังนั้นกระแสของความขัดแย้งยังคงมีอยู่ ต่างฝ่ายต่างตั้งเงื่อนไขเจรจาต่อรอง ประกอบกับเป็นช่วงระยะเวลาที่มีการเปลี่ยนแปลงรัฐบาล จึงมีการรื้อดูท่าทีของรัฐบาลใหม่ และไม่มีท่าทีว่าจะทำความตกลงร่วมกันได้

จากการศึกษาสภาพของจังหวัดเชียงใหม่ซึ่งเป็นจังหวัดขนาดใหญ่ พื้นที่กว้างขวาง มีความเจริญเป็นอันดับสองรองจากกรุงเทพมหานคร โดยเป็นศูนย์กลางด้านต่างๆ อาทิ การศึกษา เศรษฐกิจ การเมือง วัฒนธรรมและการท่องเที่ยว เป็นที่รู้จักกันทั่วทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ อีกทั้งจังหวัดเชียงใหม่มี อบต. ครบทุกชั้น ตั้งแต่ อบต. ชั้น 1 - 5 และมีจำนวน อบต. ทั้งหมด 165 แห่ง (กรมการปกครอง, 2542 หน้า 89-97) คือ

อบต. ชั้น 1	จำนวน	4	แห่ง (ร้อยละ 2.42)
อบต. ชั้น 2	จำนวน	3	แห่ง (ร้อยละ 1.82)
อบต. ชั้น 3	จำนวน	7	แห่ง (ร้อยละ 4.24)
อบต. ชั้น 4	จำนวน	31	แห่ง (ร้อยละ 18.79)
อบต. ชั้น 5	จำนวน	120	แห่ง (ร้อยละ 72.73)

และจากการศึกษาภาคสนามของคณะนักศึกษานิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ โดยชัยชัย ไชยศรีและคณะ(2544, หน้า 29-31) พบว่า ในภาพรวมจากกลุ่มตัวอย่าง อบต. ชั้นละ 1 แห่งนั้น อบต. ทุกระดับชั้นยังไม่มีความพร้อมในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในโครงสร้างของ อบต. ยังไม่มีหน่วยงานรับผิดชอบจัดการศึกษา โดยเฉพาะ อบต.ชั้น 5 มีความขาดแคลนปัจจัยในการบริหารแทบทุกด้านทั้งเงินงบประมาณ บุคลากร อุปกรณ์ และอาคารสถานที่ สำหรับ อบต. ชั้น 1 มีความเป็นไปได้มากที่สุดที่จะพัฒนาให้เกิดความพร้อมในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน เนื่องจากมีบุคลากร เงิน วัสดุอุปกรณ์ อาคารและสถานที่เอื้อต่อการพัฒนาให้เกิดความพร้อม ซึ่ง อบต. ชั้น 1 นี้ได้จัดตั้งขึ้นในวันที่ 18 กรกฎาคม 2538 และได้หมดวาระในการดำรงตำแหน่งสมาชิกสภา อบต. ลงในปี 2542 พร้อมกับได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2538(ฉบับที่ 3) 2542 ซึ่งบังคับใช้ในวันที่ 21 พฤษภาคม 2542 โดยมีสาระสำคัญคือ จำนวนสมาชิกสภา อบต. จะเหลือหมู่บ้านละ 2 คน

(ไม่มีก้านัน ผู้ใหญ่บ้าน แพทย์ประจำตำบล เป็นสมาชิกสภา อบต. อีกต่อไป) พร้อมทั้งลดจำนวน คณะกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบลลงเหลือ อบต. ละ 3 คน

ด้วยความตระหนักต่อปัญหาความขัดแย้งในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานและสภาพความพร้อม ของ อบต. ในจังหวัดเชียงใหม่ดังกล่าวมาแล้วข้างต้น ผู้วิจัยจึงดำเนินการวิจัยเพื่อหาแนวทาง การพัฒนาให้องค์การบริหารส่วนตำบลมีความพร้อมในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความพร้อมของปัจจัยการบริหารการศึกษาขั้นพื้นฐานขององค์การบริหาร ส่วนตำบล
2. เพื่อศึกษาปัญหาและความต้องการในการพัฒนาความพร้อมของปัจจัยการบริหารการศึกษา ขั้นพื้นฐานขององค์การบริหารส่วนตำบล
3. เพื่อหาแนวทางในการพัฒนาความพร้อมของปัจจัยการบริหารการศึกษาขั้นพื้นฐาน ขององค์การบริหารส่วนตำบล

ขอบเขตของการวิจัย

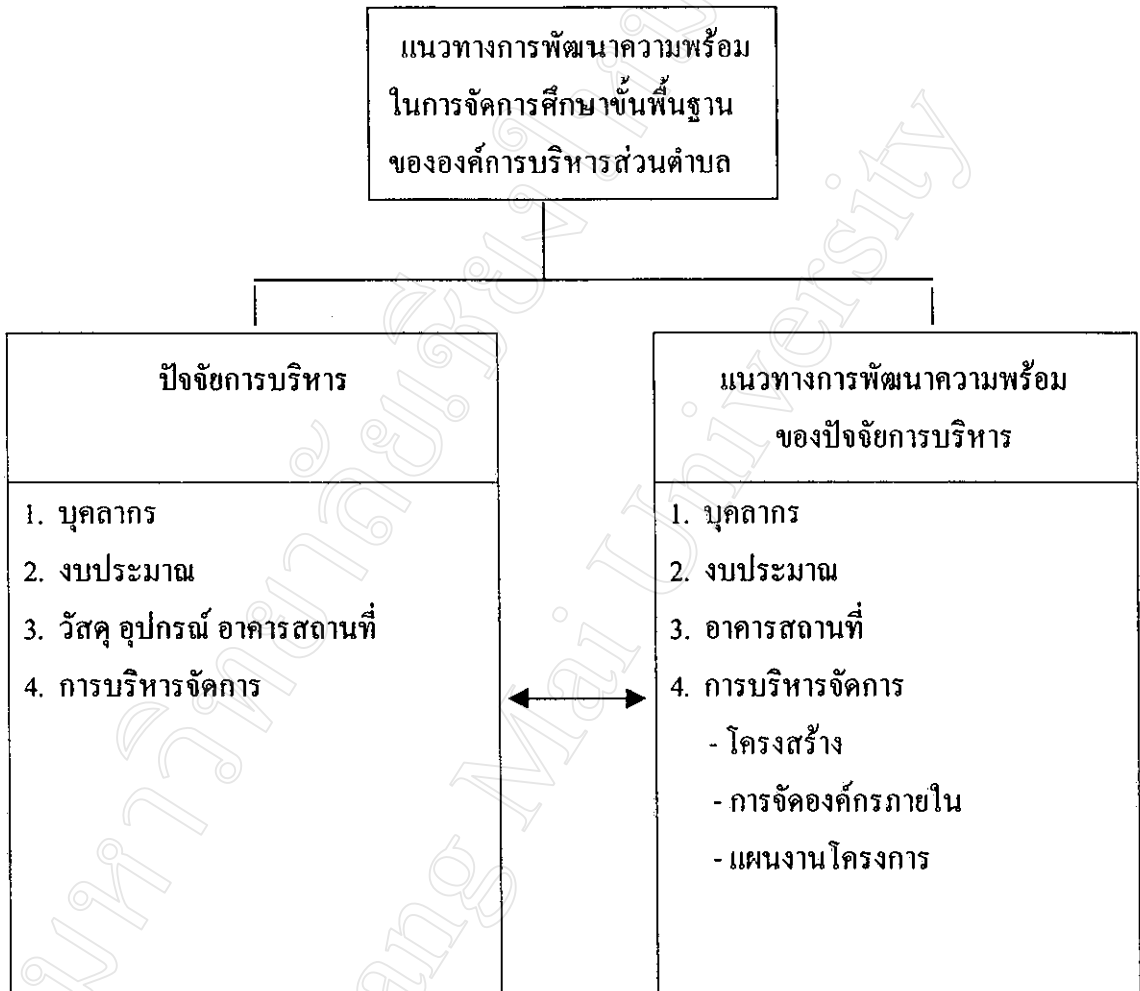
1. ขอบเขตด้านเนื้อหา ศึกษาปัจจัยการบริหารการศึกษาขั้นพื้นฐานขององค์การบริหารส่วนตำบล 4 ด้าน คือ

- 1.1 ด้านบุคลากร ซึ่งประกอบด้วยสมาชิกสภา อบต. และปลัด อบต. ที่ปฏิบัติหน้าที่บริหาร
- 1.2 ด้านงบประมาณซึ่งประกอบด้วยเงินภาษีอากรที่เรียกเก็บในพื้นที่และเงินอุดหนุน จากส่วนกลาง
- 1.3 ด้านวัสดุ อุปกรณ์ อาคาร สถานที่
- 1.4 ด้านการบริหารจัดการ

2. ขอบเขตด้านประชากร ศึกษาจากสมาชิกสภา อบต. และปลัด อบต. ที่ปฏิบัติหน้าที่บริหาร เฉพาะ อบต. ชั้น 1 ในจังหวัดเชียงใหม่จำนวน 4 แห่ง คือ

1. อบต. แม่เหียะ อำเภอเมืองเชียงใหม่
2. อบต. สุเทพ อำเภอเมืองเชียงใหม่
3. อบต. หนองจ้อม อำเภอสันทราย
4. อบต. หนองป่าครั่ง อำเภอเมืองเชียงใหม่

แผนภูมิที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

การศึกษาขั้นพื้นฐาน หมายถึง การจัดการศึกษาตั้งแต่ระดับประถมศึกษาจนถึงระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

องค์การบริหารส่วนตำบล หมายถึง หน่วยงานที่เกิดขึ้นตามกฎหมายได้รับการยกฐานะเป็นนิติบุคคลประกอบด้วยสภาองค์การบริหารส่วนตำบลและคณะกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล

สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล หมายถึง สมาชิกที่มาจากการเลือกตั้งของประชาชนหมู่บ้านละ 2 คน ในเขต อบต. และมีวาระในการปฏิบัติหน้าที่ในปีงบประมาณ 2545

ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล หมายถึง พนักงานส่วนท้องถิ่นที่ปฏิบัติหน้าที่บริหารปัจจัยในการบริหารการศึกษา หมายถึง สิ่งที่เป็นในการจัดการศึกษาได้แก่ บุคลากร เงินงบประมาณ วัสดุอุปกรณ์และการบริหารจัดการ

แนวทางพัฒนาความพร้อมของปัจจัยในการบริหาร หมายถึง การใช้กระบวนการวางแผน ปฏิบัติตามแผน การกำกับควบคุมและปรับปรุงแก้ไข

ความพร้อมในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน หมายถึง ความพร้อมในด้านบุคลากร งบประมาณ วัสดุอุปกรณ์ เทคโนโลยี อาคารสถานที่และการบริหารจัดการศึกษา

บุคลากร หมายถึง สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลและปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลที่ปฏิบัติหน้าที่บริหาร

งบประมาณ หมายถึง เงินที่ได้รับการจัดสรรอุดหนุนจากรัฐและเงินค่าธรรมเนียม ภาษี อากร ที่องค์การบริหารส่วนตำบลเรียกเก็บในพื้นที่รวมทั้งเงินอื่นๆเช่นเงินบริจาค

วัสดุ อุปกรณ์ อาคารและสถานที่ หมายถึง สิ่งอำนวยความสะดวกในการปฏิบัติงาน การบริหารจัดการ หมายถึง กระบวนการในการบริหาร ได้แก่การวางแผน การปฏิบัติตามแผน การควบคุม การประเมินผลและรายงานผล

ปัญหาขององค์การบริหารส่วนตำบล หมายถึง สภาวะเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ไม่สอดคล้องกับความต้องการเกี่ยวกับบุคลากร งบประมาณ วัสดุอุปกรณ์และการบริหารจัดการศึกษาแล้วส่งผลให้ ไม่สามารถปฏิบัติการกิจเพื่อบรรลุเป้าหมายขององค์กรได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ความต้องการในการพัฒนาความพร้อมของปัจจัยบริหารการศึกษา หมายถึง ความประสงค์ของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลที่จะพัฒนาด้านบุคลากร วัสดุอุปกรณ์ งบประมาณและการบริหารจัดการให้สามารถรองรับการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน

ความรู้พื้นฐานที่เอื้อต่อการจัดการศึกษาพื้นฐาน หมายถึง ระดับคุณวุฒิ จุติภาวะ ประสบการณ์ ของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล

ความเข้าใจเกี่ยวกับบทบาทในการจัดการศึกษาพื้นฐาน หมายถึง ความเข้าใจในบทบาทหน้าที่ของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลที่จะดำเนินการใดๆภายในขอบเขตของกฎหมาย

กลุ่มสัมมนา (Focus Groups) หมายถึง การสนทนากลุ่ม มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นต่อกัน มีการระดมสมองเพื่อหาข้อยุติและหาแนวทางแก้ไข ปรับปรุงและพัฒนาาร่วมกัน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ได้แนวทางการพัฒนาความพร้อมของปัจจัยการบริหารการศึกษาขั้นพื้นฐานขององค์การบริหารส่วนตำบลเพื่อสนองนโยบายของรัฐในการกระจายอำนาจการจัดการศึกษาให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น